

Michal Maud Beer Se Svou Nejlepší Přítelkyní Ruth Weiszovou

Na této fotografii jsem já, Michal Maud Beer, rozená Stecklmacherová (napravo) se svou nejlepší kamarádkou Ruth Weiszovou v Prostějově na hřišti Makabi na přelomu let 1940/41.

Má nejlepší přítelkyně byla Ruth Weiszová. Poznaly jsme se v hodinách židovského náboženství v tehdejší Rejskově škole v Prostějově. Ve třetí třídě obecné jsme se staly přítelkyněmi. Takové přátelství jsem pak už nezažila. Rutčini rodiče Etelka a Šimon přišli do Prostějova ze Slovenska. Pan

Weisz se zařadil do prostějovské konfekční výroby. Byl mnohem pobožnější než mí rodiče, chodil často do synagogy, do té malé, staré – ne do našeho velkého moderního templu. Modlil se doma, snad i nosil čepičku, byl velice přísný. Rutčina maminka, pěkná, hodná, milá paní, vedla košer domácnost. Mezi sebou mluvili maďarsky.

Ruth byla moc pěkné děvče. Obě jsme byly předčasně vyspělé. Při bruslení nás tehdy vyfotil Otík Hirsch. Pak nás se svým přítelem Luiskem Schwarzem doprovodil z hřiště Makabi do města. Jak jsme byly pyšné na to, že nás, sotva dvanáctiletá děvčata doprovázejí dvacetiletí chlapci – a Otík byl tak krásný! Jak se Ruth bála, že nás její tatínek uvidí!

Bylo to krásné přátelství; když nám zakázali chodit do školy, učili jsme se v kroužcích, byly jsme s Ruth každý den pohromadě. Její rodiče mne v roce 1941 pozvali na seder. Po 20. hodině jsme nesměli být na ulici, přespala jsem u nich. Každý den jsme se navštěvovaly, na rozdíl od dnešních dětí nikdy nás ani nenapadlo mluvit telefonem – a i kdyby, to by nám naši rodiče dali!

Ruth měla dědečka a babičku na Slovensku v Šaštíne – často jsem viděla její maminku číst a psát dopisy. Ze Šaštína s ní přijela mladá žena – Hermína, pracovala u nich v domácnosti. Asi v roce 1936 se Rutce narodila sestřička Eva, ale krátce po narození zemřela. Ruth zůstala jedináčkem. Jezdily jsme spolu na kolech na hřiště Makabi a všelikam. Marie, která pracovala v naší domácnosti, zapomněla jednou ve svých rodinných Slatinkách svůj umělý chrup. S Rutkou jsme pro něj jely na kole. Dodnes si na výlet krásným hanáckým krajem pamatuji – jak jsme Slatinky našly, ví Pán Bůh. Mariina sestra nás pohostila kozím mlékem, to jsme my měšťačky neznaly. Viděly jsme malou chaloupku. Vysoko nastlané postele. Pak už se kola musela odevzdat Němcům.

Ruth byla se svou rodinou deportovaná do Terezína. Byli tam od 4. července 1942 do 28. července 1942. Odtud je poslali do běloruského města Baranoviči. Podle dokladů se zdá, že byli zavražděni, hned jak vystoupili z vlaku. Dlouho se nevědělo, kam byl transport AAY poslaný, až se v Baranoviči našlo zavazadlo s terezínskými čísly transportu. Tehdy v létě byly plynové komory přeplněné. Pár let později někdo vypátral, že lidé z transportu do Baranoviči byli zastřeleni u blízké skupiny stromů kvůli nedostatku místa v plynových komorách.